

Kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački
Homilija na početku Godine posvećenog života
Katedrala, 14. prosinca 2014. godine.
Čitanja: *Iz 61,1-2a.10-11; 1 Sol 5,16-24; Iv 1,6-8.19-28*

Draga braćo i sestre!

1. U hodu kroz došašće prešli smo polovicu puta. Danas je treća nedjelja adventa koja se u rimskoj liturgiji naziva *nedjelja Gaudete – Radujte se*. Crkva nas danas poziva na radost, kako to izražava ulazna pjesma ove nedjelje: *Radujte se u Gospodinu uvijek! Ponavljam: radujte se! Gospodin je blizu!*

Razlog kršćanske adventske radosti leži u Božjoj blizini, u približavanju njegova kraljevstva i ljubavi kojom ljubi sve ljude darujući im Radosnu vijest. Razlog naše radosti je u Božjem dolasku, u Isusovu rođenju u Betlehemu, što je velika radost za sav narod (usp. Lk 2,11). Sva tri misna čitanja današnje nedjelje, kao i pripjevni psalam: *Veliča duša moja Gospodina*, sadrže temelje kršćanske radosti koju je Crkva pozvana naviještati, jer kako poručuje papa Franjo: »S Isusom Kristom radost se uvijek iznova rađa« (EG, 1).

2. Dragi vjernici, večeras u Stepinčevu katedralu hodočaste naši redovnici, redovnice i druge osobe posvećenog života naše Zagrebačke nadbiskupije da bi zajedno sa svojim Nadbiskupom i okupljenim vjernicima slavili Euharistiju prigodom početka Godine posvećenog života. Naime, Sveti Otac je za svu Crkvu proglasio Godinu posvećenog života, koja je započela na prvu nedjelju došašća, 30. studenoga ove godine, a završit će blagdanom Isusova prikazanja u hramu, 2. veljače 2016. godine. Povod te odluke Svetog Oca je 50. obljetnica dogmatske konstitucije Drugog vatikanskog koncila o Crkvi *Lumen gentium*, u čijem se 6. poglavlju govori o redovnicima, te 50. obljetnica koncilskog dekreta o prilagođenoj obnovi redovničkog života *Perfectae caritatis*.

Godina posvećenog života otvorena je za svu Crkvu, za sve vjernike, a ne samo za redovnice i redovnike, jer posvećeni život je velik dar i velika blagodat svekolikog Božjeg naroda. Stoga mi večeras u našoj Prvostolnici u prvom redu zahvaljujemo Bogu za dar naših redovnica, redovnika i svih osoba posvećenog života. Naša bi Crkva, a slobodno možemo reći i naš hrvatski narod bio siromašniji na svim područjima svoga hoda kroz bremenitu povijest bez redovništva u njemu. Naša Nadbiskupija i posebno naš grad Zagreb obdareni su osobitom nazočnošću različitih vrsta ustanova posvećenog života, a posebno njihovih središnjih tijela. Sve to daje crkvenom životu našeg glavnog Grada posebno značenje, izazov i obvezu.

3. Drage redovnice, redovnici i sve osobe posvećenog života, radosna srca zahvaljujem Bogu za ovaj milosni susret s vama. Vi ste večeras ovdje. Radosno ste započeli Godinu posvećenog života, jer vam je za cilj, već na početku trećega tisućljeća, sveti papa Ivan Pavao II. naznačio da »nemate samo slavnu povijest koje se treba sjećati i koju treba pripovijedati, nego veliku povijest koju treba izgraditi! Gledajte u budućnost, u koju vas šalje Duh da s vama učini još velike stvari« (Vita consecrata, 110).

Duh vas danas poziva da se pridružite pravednicima Božje povijesti spasenja i da zajedno s prorokom Izaijom, apostolom Pavlom i Blaženom Djevicom Marijom svima koje susrećete, svakoj ženi i muškarcu, djetetu i starijoj osobi, bolesnicima i potrebnima

svake vrste svjedočite: Radujem se u Gospodinu, radujem. Radujte se uvijek! Velika mi djela učini Bog. Ljubav je njegova nad onima što ga se boje.

Papa Franjo kaže: »Gdje god su redovnici ondje je radost«. Ta Papina tvrdnja je priznanje, pohvala, poticaj, izazov, ali i provjera svjedočenja redovničkog života. Stoga vas papa Franjo, koji je po pozivu i sam redovnik, ovako poučava: »Pozvani smo iskusiti i pokazati da je Bog sposoban ispuniti naše srce i učiniti nas sretnima, te nema potrebe tražiti drugdje svoju sreću; da istinsko bratstvo življeno u našim zajednicama jača našu radost; da nas naš potpuni dar u služenju Crkvi, obiteljima, mladima, starijima, siromašnima ostvaruje kao osobe i daje puninu našem životu« (Apostolsko pismo pape Franje svim posvećenim osobama u prigodi Godine posvećenog života, II., 1).

4. Papa želi da među osobama posvećenog života ne bude tužnih lica, nesretnih i nezadovoljnih osoba, zato kaže: »nasljedovanje s tugom na licu je žalosno nasljedovanje« (Ondje, II., 1). To ne znači da osobe posvećenog života ne doživljavaju teškoće, noć duha, razočaranja, bolesti, opadanje snage usljed starenja... Ali, kao i svi Kristovi vjernici, upravo u tome trebamo nalaziti evanđeosku radost, naučiti prepoznavati lice Krista, koji nam je u svemu bio sličan te Ga nasljedovati, znajući da smo njemu slični, jer On se iz ljubavi prema nama nije sustezao podnijeti muku križa.

I u našem hrvatskom društvu sve više se, s jedne strane, promiče kult efikasnosti, salutizma i uspjeha, a s druge strane sve više se marginalizira siromašne i isključuje tzv. gubitnike. Naime, ima puno ljudi koji čekaju: osobe koje su izgubile nadu, obitelji u teškoćama, napuštena djeca, mladi kojima je oduzeta budućnost, bolesnici i starije napuštene osobe, bogati siti dobrima i s prazninom u srcu, muškarci i žene u traženju smisla života, mnogi koji žedaju za Bogom. Upravo su to, draga braćo i sestre, egzistencijalne periferije kamo osobe posvećenog života šalje papa Franjo da bi nalazile život darivajući život i da bi svjedočile riječi apostola Pavla: »Kad sam slab, onda sam jak« (2 Kor 12,10).

Drage redovnice i redovnici te sve osobe posvećenog života, Papa daje široku perspektivu vašeg redovničkog poslanja, a to je radosno svjedočenje Evanđelja. On naglašava da posvećeni život ne raste ako organiziramo lijepe kampanje za promicanje zvanja, već ako djevojke i mladići koji nas susreću osjete privlačnost prema duhovnom zvanju, ako vide da smo sretni muškarci i žene. »Isto tako – kaže Papa – apostolska djelotvornost posvećenog života ne ovisi o djelotvornosti i snazi sredstava koja se koriste. Vaš je život taj koji mora govoriti, život koji zrači radošću i ljepotom življenja Evanđelja i nasljedovanja Krista« (Ondje, II., 1).

5. Draga braćo i sestre, središnji likovi došašća su Blažena Djevica Marija i sveti Ivan Krstitelj. Temeljno pitanje današnjeg Evanđelja je: *Tko si ti?* Tu se postavlja pitanje našega kršćanskoga života, našega katoličkog identiteta. Ivan Krstitelj jednostavno odgovara: »Ja nisam Krist... Ja sam glas«. U službi sam onoga »komu ja nisam dostojan odriješiti remenje na obući«. Za Ivana Krstitelja Isus je jači od njega, Onaj koji bijaše prije i dolazi poslije. Krstitelj ima jaku svijest o veličini Isusovoj.

Je li moj život takvo, ivanovsko, svjedočenje za Isusa? Živim li i govorim li tako da drugi po meni bolje upoznaju Isusa, da dođu do Krista, da ga zavole? To je pitanje za sve Isusove vjernike. Kakvu je samo svijest o svom identitetu imao Ivan Krstitelj! Jasno je govorio na Jordanu, a kasnije se nije bojao Heroda. Nije se bojao zamjeriti se moćnijima od sebe, nije se bojao ni smrti. On ostaje primjer dosljednog svjedočenja, poput našeg blaženog Alojzija Stepinca. Pitajmo se svi u ovom došašću: kakav je moj odnos prema

Kristu, stavljam li Isusa na prvo mjesto u svome životu? Poznajem li Isusa, i to ne samo razumskim shvaćanjem, nego koliko ga svjedočanstvom svoga života poznajem, priznajem i volim?

6. Dragi redovnici i redovnice te sve osobe posvećenog života, poput Krstitelja i vi živite evanđeosku radikalnost te ivanovski, proročkim duhom prokazujete zlo, nepravde i grijeh u hrvatskoj sredini. Sve podložite Bogu, a u životu nemajte drugih interesa osim Božjih. Na početku trećeg tisućljeća sveti Ivan Pavao II., pred čitavu je Crkvu stavio veliki izazov - da bude dom i škola zajedništva. U Crkvi to trebaju posebno biti redovničke zajednice. Duhovnost zajedništva je mjera redovničkog kredibiliteta.

Papa Franjo naglašava da se redovničko zajedništvo ostvaruje prije svega u konkretnim zajednicama svake ustanove. Papa je uvjeren da će svaka redovnička zajednica u ovoj Godini ozbiljno raditi na tome da ideal bratstva što su ga težili postići utemeljitelji i utemeljiteljice raste na različitim razinama (usp. ondje, II., 3).

Kao zagrebački nadbiskup, s ovog mjesta, odajem priznanje svim našim redovnicama i redovnicima za svjedočanstvo posvećenog života. Vi ste, draga braćo i sestre, od Boga izabrane i posvećene osobe. Budite toga uvijek svjesni. Neka Bog ima prvo mjesto u vašoj službi braći i sestrama u Kristu.

Na poseban način želim dati podršku i ohrabriti naše mlade redovnike i redovnice te kandidate za redovnički i Bogu posvećeni život. Vaše oduševljenje, vaša spremnost na evanđeosku radikalnost i redovničku dosljednost novi je znak u redovništvu naše Crkve koji ohrabruje i daje nade.

Draga braćo i sestre, Kristovi vjernici, naše časne sestre, redovnice, redovnici i sve Bogu posvećene osobe svojim zvanjem i životom govore o Bogu i nas usmjeruju prema njemu. Oni su vama potrebni, a i vi trebate njima. Budite im blizu svojim molitvama i kršćanskom ljubavlju, pomozite im da dobro odgovore pozivu na koji ih Bog poziva. Neka sve nas prati zagovor Presvete Bogorodice Marije i blaženog Alojzija Stepinca, da svatko u svom zvanju i poslanju što bolje vrši volju Božju. Amen.